משבצופן השלם הזה 2634

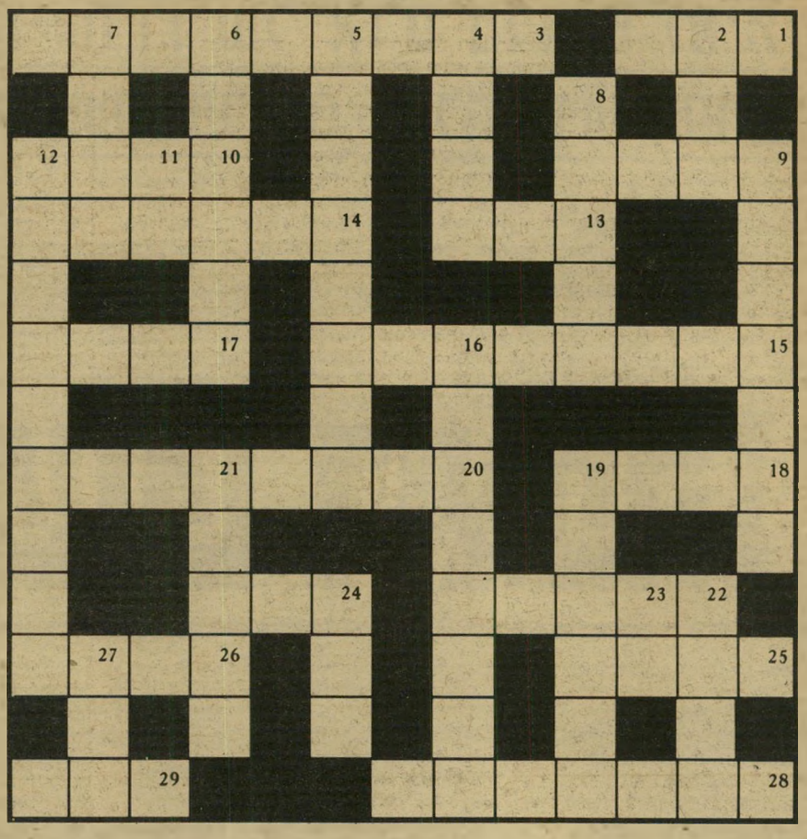

מאוזן:

1) ראה 3 מאוזן.
3) (+1 מאוזן + 2 מאונך) בתורה ממליצים לתת להורים ממתקים (3,3,4,2,3).
9) המן היה נכרי בלבד (4).
10) בעזרת השם דן ברכות (4).
13) בימאי לא בשל (3).
14) לפרה, למשל, היו חיים קשים (2,4).
15) האם האינריאנים והכושים לא מסיידים את העץ נגד מזיקים, שמא ישתייך למוגדר כאן? (4,4).
17) בן יעקב עוסק בפיוס (4).
18) אפשר להעמיד את התיחיל־האוויר הראשון את הטחול! (4,3).
20) זה המצב שבו אי אפשר לדרוש מעבד עקום ללכת לכל הרוחות (4,4).
22) האם שמענו את ה„ערס" מגרש את ברלב? (5).
24) ענף החודש (3).
25) רכמן בכף? (ע"פ א.ע) (4).
26) קומו בחלל! (4).
28) כמה שזה קל! רואים למפקד חיל־האוויר הראשון את הטחול! (4,3).
29) מה עושה אשתו של למך בבית־המישפט? (3).

מאונך:

2) ראה 3 מאוזן.
4) האורחים באים בחורף (4).
5) חולשה של שתקנים (5,3).
6) למרות שהמנתח הפלסטי פיספס, הוא השאיר את האיברים על פני (2,2,2).
7) עטלף קנוי. גם הלויתן. אפשר קנוי בחלוף. גם הלויתן. אפשר לצרף להם אדם (4).
8) כשהתינוק בבטני מתהפך הוא מכרסם... (5).
9) הציפור פצועה בליבה... (4,3).
11) עוקבות לפני הצרפתי (2).
12) כשיש דעה מגובשת, גם זה מסתדר, כי מה הוא כבר יכול לראות מלבד כוכבים?! (4,5).
16) הגיוני, שהרופא הזה בחלום ברווז והחליט שיש לו גולגולת של רוצח (8).
19) נייר־הערך מוביל בהרמוניה עם הסביבה (3,3).
21) איזה הבל! שמעתם שצריך לחכות?! (5).
22) הכל ביחד במטבח (4).
23) אלימלך על הגובה (2).
24) הסתכל ברפתי! (3).
27) עוד נבחר... (3).

ירדנית דגן

פתרון תשבצופן 2632

אשה שבריר, אקדח גדול

(המשך מעמוד 19)

ביקשתי מהנהג לרדת ועליתי בחזרה הביתה. כשנכנסתי עמד דב בחוץ וניקה במטאטא את השביל. הוא תקע בי מבט מאוד מבהיל. לא הגבתי, נכנסתי הביתה. היו לי שני תיקים, הנחתי אחד על השולחן ואת התיק הגדול, שבו היתה המצלמה שלי, הנחתי תחת המיטה. התיישבתי והתחלתי לקרוא מוסף של שבת. אחר כך קמתי ועשיתי לי כוס תה. חיפשתי סוכר ולא היה, ושוב התיישבתי.

דב נכנס הביתה ולא אמר לי מילה. הוא ניגש לכיור ועשה תנועות חדות ורעשים אגרסיביים. הבנתי שהוא כועס ועצבני. כבר קודם, בהבחנתי כי הבקבוק הגדול של וודקה שקנינו לחתונה, והיה מונח בצד, התרוקן. דב היה שותה מדי פעם, הוא לא היה שתיין. הבקבוק היה מלא כאשר עזבתי את הבית, הערכתי ששתה הכל כאשר עזבתי.

התכווצתי לי בפינה ולא פניתי אליו. הוא כמובן לא פנה אלי. אני חושבת שהוא קיצץ ביצה בכיור, כי ראיתי על הקיר כלוב חדש עם ציפור. הוא האכיל אותה ויצא. הוא ניגש למיבנה השני שבו היו כל החיות שלנו. המשכתי לקרוא עיתון. אחר־כך ניגשתי למקרר ולגז, רציתי להכין לי חביתה. כשהתעסקתי עם הדברים דב נכנס.

הוא שאל אותי איפה המצלמה שלי. אמרתי לו שזו מצלמה שלי והיא אצלי, „אל תיקח אותה!" הוא ניגש לתיק שהנחתי על השולחן והתחיל לפשפש ולהוציא דברים. אמרתי: „דב, תפסיק לפשפש לי בתיק!" הוא התחיל לחפש מתחת לשטיח המגולגל ושאל: „איפה החבאת את המצלמה?" לא עניתי. פשוט שתקתי.

אחר־כך ניגש והציץ מתחת למיטה, ראה את התיק והתחיל לחפש שם. ביקשתי שיעזוב את הדברים שלי. הוא לא שם לב, הוא תמיד התייחס לדברים שלי כאילו הם שלו. הוא הפליט איזו קללה, הוא היה נורא עצבני. כל תנועותיו אמרו שהוא עצבני. פחדתי, כי בעבר אם לקחתי משהו הוא היה מגיב בתוקפנות.

„אף אחד לא בא"

עמדתי בפינת המטבח והשגחתי על החביתה. התקרבתי קצת לסלון, כדי לראות מה הוא עושה בתיק. הוא הסתכל עלי בכזה מבט שנבהלתי. האקדח היה מונח פה על השולחן. (החוקר מוסר לפזית אקדח מישטרתי ריק מכדורים, ומבקש ממנה שתראה בדיוק מה עשתה ביום המיקרה וכיצד החזיקה את הנשק. פזית נרתעת מהאקדח ומראה סלידה קשה ממנו. היא לוקחת אותו בסוף, כמי שכפאו השד וממלאה את בקשת החוקר.)

הוא היה מרוגז, ובעבר כבר תקף אותי כמה פעמים. אני לא יודעת איך, מצאתי את עצמי עומדת והאקדח ביד ומתחננת אליו: „דב, תעזוב את התיק." אמרתי: „דב, בבקשה תעזוב את התיק!" ופתאום ראיתי שאני בעצם עם האקדח ביד. נרתעתי אחורה ואמרתי לעצמי: „מה הולך להיות?" הסתכלתי על האש והאקדח חליפות ולא ידעתי מה לעשות עם האקדח. רציתי להיפטר ממנו, אבל רציתי להניחו במקום שהוא לא יקח אותו.

התקרבתי יותר, זה קרה במהירות, אני חושבת שאפילו הספקתי לראות את מצב החביתה. בזווית־העין ראיתי שהוא מגיע וניגש לקיר הזה. (פזית שואלת את החוקר אם היא יכולה להניח כבר את האקדח.) הוא לקח תמונה והחזיק לפניו, התמונה הזאת לא נמצאת כאן עכשיו.

זו היתה תמונה של צייד שגר בביקתה עם כלב. בערך בגודל של חצי מטר, מיסגרת־עץ שעליה מולבש ציור־בד, ואז הוא אמר לי: „אני אראה לך מה זה להחזיק אקדח!" או אולי הוא אמר להרים אקדח, אני לא זוכרת את המילים המדויקות.

שוב פניתי למחבת וראיתי מזווית־העין שהוא מתקרב לכיווני כשהתמונה מורמת. פשוט הייתי כל־כך מבוהלת ומפוחדת כי הייתי רגילה שבוויכוחים קודמים היה מכה אותי בלי אזהרה. לא יכולתי לצפות מראש מאיפה אקבל את המכה.

הסתובבתי כשהיד מופנית למעלה, זו היתה תנועת הסיבוב, ואז... (פזית בוכה, ומבקשת מהחוקר שיקח ממנה את האקדח) החזקתי את האקדח, מרוב בהלה, רציתי כנראה להגן על הראש שלי או על הפנים, ושמעתי בום! הבנתי מה קורה. ראיתי שהוא נרתע אחורה, נשען על הקיר והתמונה נפלה.

הייתי באיבוד־חושים מוחלט. הכל הסתובב לי סביב העיניים,

אמרתי לו: „דב תנשום! דב תנשום!" וצרחתי לשכנים „הצילו! הצילו!"

כי הוא רוצה אותה. הוא היה תוקפני ומאיים. אמרתי לו שזו מצלמה שלי והיא אצלי, „אל תיקח אותה!" הוא ניגש לתיק שהנחתי על השולחן והתחיל לפשפש ולהוציא דברים. אמרתי: „דב, תפסיק לפשפש לי בתיק!" הוא התחיל לחפש מתחת לשטיח המגולגל ושאל: „איפה החבאת את המצלמה?" לא עניתי. פשוט שתקתי.

אחר־כך ניגש והציץ מתחת למיטה, ראה את התיק והתחיל לחפש שם. ביקשתי שיעזוב את הדברים שלי. הוא לא שם לב, הוא תמיד התייחס לדברים שלי כאילו הם שלו. הוא הפליט איזו קללה, הוא היה נורא עצבני. כל תנועותיו אמרו שהוא עצבני. פחדתי, כי בעבר אם לקחתי משהו הוא היה מגיב בתוקפנות.

„אף אחד לא בא"

עמדתי בפינת המטבח והשגחתי על החביתה. התקרבתי קצת לסלון, כדי לראות מה הוא עושה בתיק. הוא הסתכל עלי בכזה מבט שנבהלתי. האקדח היה מונח פה על השולחן. (החוקר מוסר לפזית אקדח מישטרתי ריק מכדורים, ומבקש ממנה שתראה בדיוק מה עשתה ביום המיקרה וכיצד החזיקה את הנשק. פזית נרתעת מהאקדח ומראה סלידה קשה ממנו. היא לוקחת אותו בסוף, כמי שכפאו השד וממלאה את בקשת החוקר.)

הוא היה מרוגז, ובעבר כבר תקף אותי כמה פעמים. אני לא יודעת איך, מצאתי את עצמי עומדת והאקדח ביד ומתחננת אליו: „דב, תעזוב את התיק." אמרתי: „דב, בבקשה תעזוב את התיק!" ופתאום ראיתי שאני בעצם עם האקדח ביד. נרתעתי אחורה ואמרתי לעצמי: „מה הולך להיות?" הסתכלתי על האש והאקדח חליפות ולא ידעתי מה לעשות עם האקדח. רציתי להיפטר ממנו, אבל רציתי להניחו במקום שהוא לא יקח אותו.

התקרבתי יותר, זה קרה במהירות, אני חושבת שאפילו הספקתי לראות את מצב החביתה. בזווית־העין ראיתי שהוא מגיע וניגש לקיר הזה. (פזית שואלת את החוקר אם היא יכולה להניח כבר את האקדח.) הוא לקח תמונה והחזיק לפניו, התמונה הזאת לא נמצאת כאן עכשיו.

זו היתה תמונה של צייד שגר בביקתה עם כלב. בערך בגודל של חצי מטר, מיסגרת־עץ שעליה מולבש ציור־בד, ואז הוא אמר לי: „אני אראה לך מה זה להחזיק אקדח!" או אולי הוא אמר להרים אקדח, אני לא זוכרת את המילים המדויקות.

שוב פניתי למחבת וראיתי מזווית־העין שהוא מתקרב לכיווני כשהתמונה מורמת. פשוט הייתי כל־כך מבוהלת ומפוחדת כי הייתי רגילה שבוויכוחים קודמים היה מכה אותי בלי אזהרה. לא יכולתי לצפות מראש מאיפה אקבל את המכה.

הסתובבתי כשהיד מופנית למעלה, זו היתה תנועת הסיבוב, ואז... (פזית בוכה, ומבקשת מהחוקר שיקח ממנה את האקדח) החזקתי את האקדח, מרוב בהלה, רציתי כנראה להגן על הראש שלי או על הפנים, ושמעתי בום! הבנתי מה קורה. ראיתי שהוא נרתע אחורה, נשען על הקיר והתמונה נפלה.

הייתי באיבוד־חושים מוחלט. הכל הסתובב לי סביב העיניים, ולאט־לאט הוא גלש מהקיר על הריצפה. אז התחלתי לצעוק: „דב! מה קרה?" רצתי אליו. הוא שכב כשראשו נוטה על צידו. אני כרעתי לידו, הרמתי לו את הראש, פתאום זרם אדיר של דם נזל עלי, אז הבנתי בעצם מה קרה, שהוא נפגע, התחלתי לצרוח לשכנים.

אני לא מבינה איך אף אחד לא ניגש. באתי אליו שוב וראיתי שהוא שותק. ניסיתי לראות אם הוא נושם או קרה לו משהו יותר חמור. שמעתי נשימה והוא הביט עלי. ניסיתי ביד לעצור את הפצע שלא יזול דם.

אמרתי לו: „דב תנשום! דב תנשום!" וצרחתי לשכנים „הצילו! הצילו! תביאו אמבולנס!" וכל הזמן ראיתי שהוא עדיין נושם. כשהנשימה נפסקה ניסיתי להנשים אותו. כשראיתי שאף אחד לא מגיב לצעקות פתחתי כמה שיותר את הדלת, כי הראש שלו הפריע, יצאתי החוצה וצרחתי כדי שמישהו ישמע.

הייתי בהיסטריה, לא הבנתי מה קורה איתי. חזרתי אליו שוב, ראיתי שהוא עדיין נושם. לקחתי איזה שהוא בגד ושמתי על ראשו כדי שהדם יעצר. ושוב הנשמתי אותו וניגבתי את הדם מהפנים שלו. ראיתי שניסה להרים את ידו שהיתה על הריצפה, אבל היא צנחה. צרחתי וצרחתי והנשמתי אותו.

צרחתי: „למה אף אחד לא בא?" אני לא מבינה למה אף אחד לא פתח חלון. פתאום ראיתי ילד, אמרתי לו: „מהר תקרא למישהו!" ושוב הנשמתי אותו, הייתי מלאה דם, כל הידיים, הכל, זה נראה לי כמו שעות. ואז הגיעו אנשים וקראו לאמבולנס לעזרה.

חזרתי פנימה כדי לראות אם הוא עדיין חי, אחר כך הגיעו חובשים ואני עזרתי להם. הם פתחו את הדלת בצורה אגרסיבית, הם לא ידעו שהוא מאחורי הדלת. החזקתי את הראש שלו והם ניסו להנשים אותו. הם ביקשו מהשכנים להוציא אותי החוצה כי הייתי היסטרית וכל הזמן צעקתי.

איתן עמיחי הדברת מזיקים בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272 · טל. 6-5-790114

1987

בשמירה על בריאותך ורכושך